

Seurakuntalehti

Nro 3 2017

UUTINEN

*Tervetuloa Stefan ja Marina
Sigfrids!*

TOIMITTAJAN PALSTA

Timo kirjoittaa palstassaan, että Jeesus on luvannut olla kanssamme kaikki päivät maailman loppuun asti. Se lupaus tuo lohtua ja rohkaisua kaiken kauheuden keskellä.

Pitkäaikainen seurakuntatyöntekijä Reijo Tiainen on nyt virallisesti eläkeläinen, vaikka sitä on vaikea uskoa. Myös omat lapseni muistavat nuorisotyöntekijää lämmöllä. Rakkautta, kärsivällisyyttä ja ymmärrystä on riittänyt monille, ulko- naisesta olemuksesta huolimatta. Samalla toivotamme uuden työntekijän Stefan Sigfridsin vaimonsa Marinan kanssa tervetulleiksi seurakuntaamme.

Heistä lisää myöhemmin.

Kerttu Keinosen aarrearkusta löytyi hänen Lahden kansankorkeakoulussa vuonna 1953 kirjoittamansa ainekirjoitus kotiseudun kirkosta. Se on riipaisevan kaunis! Varatkaa nenäliina viereen, kun luette.

Näin Suomen 100-vuotisjuhlinnan keskellä se kouriintuntuvasti muistuttaa meitä itsenäisyytemme hinnasta ja myös siitä, missä tilassa

Suomi on tänä päivänä, kun Jumalaa ei enää kunnioiteta.

Taisto kertoo, miten kannatti mennettää toinen munuainen syöväälle, jotta tunisialainen hoitaja tuli uskoon. Paljon on tämä uskollinen Jumalan todistaja saanut käydä läpi, mutta kaikella on ollut tarkoituksensa. Kiitollinen mieli on säilynyt. Herrastaan todistaminen on hänelle elämäntehtävä.

Pirkko Hatava yllätti minut monin tavoin haastatellessani häntä. Kaikki tiedämme, että hän on sairaanhoidon ammattilainen mutta että ompelija – sitä en tiennyt.

Raulilla on ollut vaiherikas kesä, josta hän kertoo omin sanoin.

Lastenleirillä tuli lapsia uskoon, tyytyväinen Helena kirjoittaa.

Siunattua syksyä kaikille lukijoille!

Leena El Rafie

PAIMENEN PALSTA

Jeesus sanoi: *Minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti.*

Tällaisia sanoja luemme ja kuuntelemme mielellämme. Ne tuovat lohtua ja rohkaisua moneen arkiseen pulmatilanteeseen. On suorastaan käsittämätöntä, kuinka ihastunut Jeesus on omiinsa. Niin tärkeänä hän näkee sinut.

Harvemmin tulemme ajatelleeksi, että nämä suloiset lupauksen sanat kuuluvat ns. lähetyskäskyn yhteyteen. Lupaus hänen läsnä - ja mukanaolostaan kytketään evankeliumin eteenpäin viemiseen. *”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni...”*

Tehtävä, joka jätettiin opetuslapsille maailman evankelioimiseksi, oli luonteeltaan niin vaativa, että siihen tarvittiin Jeesuksen jokapäiväistä mukanaoloa. Tukea, rohkaisua, puolustamista. Tämän Jeesuksen kanssa Pietari ja Johannes kohtasivat syntymästään saakka rammaksi jääneen miehen. Pietari ei epäröinyt hetkeäkään, mitä hänellä oli tarjot-

tavana rammalle: *”Hopeaa ja kultaa minulla ei ole, mutta mitä minulla on, sitä minä sinulle annan. Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä: nouse ja kävele.*

Pietari tiesi että Jeesus oli hänen kanssaan. Joka päivä. Inhimillisesti katsoen mahdottoman tilanteen edessä Pietari toi Jeesuksen läsnäolon myös rammaan elämään. Ihme tapahtui!

Joku saattaa nyt piiloutua oman pienuutensa taakse sanomalla, että en minä ole mikään Pietari, en karismaattinen saarnaaja tai lähetystyöntekijä. En usko lainkaan siihen, että Jeesuksen lupaus jokapäiväisestä huolenpidosta koskisi ainoastaan ”alan ammattilaisia”. Muut tavalliset uskovaiset joutuisivat tyytymään heikompaan varustukseen.

Päinvastoin uskon, että me kaikki voimme olla osana tästä ”menemisestä”. Kaikki voimme olla mukana evankeliumin eteenpäin viemisessä. Kuningas Daavid ei suostunut sotilaittensa ajatukseen, että saavutetun voiton jälkeen saalis kuuluisi vain rintamalla olleille taistelijoille. *”Taisteluun menevällä ja kuormaston luo jäävällä on oleva yhtäläinen osuus. Heidän on jaettava tasan.”* Näin päätettiin, ja siitä tuli sääntö ja pysyvä tapa Israelissa.

Meidän tulisi rohkeasti uskaltaa nähdä oma tehtävämme Jumalan valtakunnan työssä näistä lähtökohdista. Erilaiset tehtäväalueet mutta koko ajan kysymys on menemises-

tä, liikkeellä olosta, Jumalan valtakunnan laajentamisesta. Jos tämä näkyy saa vallata mielemme, voimme olla varmoja siitä, että Jeesus on kanssamme kaikkina päivinä. Esirukoilijoina, ovenvartijoina, keittiöhenkilökuntana. Kaikki olemme yhtäläisesti mukana taistelussa vihollista vastaan.

Tarvitsemme kirkastunutta näkyä Jeesuksen läsnäolosta. Hän on luvanut olla kanssamme kaikki päivämme. Elämä on Jumalan lahja viimeiseen hengenvetoon saakka. Kuolinpäiväämme asti Jeesus on luvanut olla kanssamme pitäen huolta, rukoillen puolestamme ja tuoden rohkaisua väsymyksen keskellä. Kun taivas on valmis antamaan parhaan mahdollisen huollon loppuun asti, meidän tulisi nähdä myös oma vastuumme – olla osallisia menemisestä kaikkeen maailmaan.

Hyvää syksyä teille kaikille!

Timo

REIJO TIAINEN JÄI ELÄKKEELLE

Pitkäaikainen seurakuntatyöntekijä Reijo Tiainen jäi virallisesti eläkkeelle 3.9. olevassa kokouksessa. Tilaisuuden juonsi Jokke Rosenberg. Kokouksessa meillä oli mahdollisuus katsella Reijon elämää Facebook - kuvien välityksellä, joita hän on vuosien mittaan säästänyt omalle sivulleen. Laulusta ja musiikista vastasivat kokouksessa Michael Jackson ja Jarmo Miettinen sekä tilaisuuden päätteeksi Olle Kuivalainen lauloi pari laulua. Reijo saarnasi syksyn

ensimmäisessä ehtoolliskokouksessa lähtökohtanaan Johanneksen evankeliumista löytyvä ns. pienoi-sevankeliumi.

Reijo tullaan varmasti muistamaan nuorisotyössä pitkään palvelleena. 1980-luvun lopulta lähtien Reijo on ollut kiinteästi mukana nuorten toiminnassa. Mutta eläkkeelle siirtymisjuhlassa kävi ilmi, että Reijolla on laaja patteristo kokemusta erilaisista tehtävistä seurakunnan keskeillä. Ainoa, mikä häneltä jäi puuttumaan, oli toimia kuoronjohtajana ja esilaulajana!

Välitön ja suorasukainen kommunikointitaito on ollut Reijon tavaramerkkinä. ”Ootteks te mukana vielä”, oli usein puhujapöydän takaa kuultu Reijon varmistamistapa seurakunnan hereillä olosta. Luonteeltaan hän on hyväntuulinen, ja jos ongelmat joskus painavat harteilla, hänellä on ollut kyky karistaa ne nopeasti päältään.

Reijo on säilyttänyt nuorekkuutensa ja rohkeuden tarttua uusiin haasteisiin. Ja vaikka hän on aina ollut parantumattoman perso makealle, ei hän silti ole antanut kuntonsa rapis-

tua vaan on hoitanut sitä säännöllisesti salilla käyden.

Ennen kaikkea olemme kuitenkin seurakuntana kiitollisia hänen hengellisestä panoksestaan, jota hän on antanut. Nuorisotyössä hänen perjantai-iltansa eivät päättyneet iltayhteentoista, vaan joskus valvottiin öitä elämän ongelmien keskellä painiskelevien nuorten kanssa. Reijon odotettiin tietenkin työn puolesta kulkevan virstan nuorten kanssa

mutta hän kulki todellisuudessa kaksi virstaa! Yön tunteina hän kuskasi nuoria kerta toisensa jälkeen turvallisesti kotiin saakka.

Kiitämme Reijo sinua menneistä vuosista ja iloitsemme siitä, että jäät asumaan edelleen Tukholmaan, ja saamme näin jatkaa yhteistyötä keskenämme.

Timo

TERVETULOJA STEFAN JA MARINA SIGFRIDS!

Meillä on ilo toivottaa uusi työntekijäpariskunta Stefan ja Marina Sigfrids tervetulleeksi Tukholmaan ja Finska Filadelfiaan. Marina on saanut töitä Karolinskan sairaalasta ja Stefan aloittaa työntekijänämme 1.10. Asunto on järjestynyt Lidingöstä, Filadelfian nimissä olevasta vuokra-asunnosta. Lapset Sebastian, Samuel ja Emeline jäävät asumaan Suomeen.

Stefan on toiminut lähes kaksikymmentä vuotta Vaasan Sion-seurakunnan johtavana pastorina ja jo sitä ennen seurakunnan nuorisotyöntekijänä. Muistakaamme ru-

kouksin uusia ystäviämme, jotta he pääsisivät pian sinuiksi seurakuntamme kanssa, ja ettei koti-ikävästä tulisi liian suurta ongelmaa lasten jäädessä Vaasaan.

Timo Hakkarainen

KOTISEUTUNI KIRKKO

Sana *kirkko* tuo aina mieleeni sen pyhäkön, johon askeleeni suuntautuivat lapsena, kotiseutuni kirkon. Se oli vaatimaton pieni puukirkko, joka oli pystytetty korkealle Noinmäelle, vailla kaikkea mainehikasta historiikkiä. Paikka, johon tämä temppeli oli rakennettu, oli pakanuuden aikana ollut uhrikukkulana, niin kerrotaan, ja siitä johtuu tuo nimitys Noinmäki.

Noinmäen kirkko oli kaikessa karuttomuudessaan syrjäkyläläisten

rakas pyhäkkö. Olivathan he omista metsistään kaataneet rakennukseen tarvittavat puut. Köyhinkin oli tuonut hirsikortensa tähän yhteiseen ”kekkoon”. Mitä tunsivat nuo temppelin pystyttäjät sisimmässään hiljentyessään ensi kertaa rukoukseen tässä huoneessa... sanat eivät riitä kertomaan sitä. Kyynel kihosi sen vanhan sedän silmään, joka yritti kertoa muistoistaan,

jotka liittyivät noihin menneisiin päiviin ja aikoihin. Kertomuksensa päätteeksi hän laski karkean, työn kovettaman kätensä olkapäälleni ja sanoi: ”Lapsi kulta, kun kuulet kirkonkellojen äänen, muista, ne kutsuvat sinua Jumalan huoneeseen”. Muistin nuo sanat joka kerta kuullessani Noinmäen kirkonkellojen soivan, tai kun koulutiellä kulkiesani katselin kaukaa sen auringossa välkehtivää ristiä. Mennessäni temppeliin minut valtasi aina syvä kunnioituksen tunne.

Tuo pyhäkkö on saanut nähdä sekä ilon että surun kyynelten kostuttavan kirkkokansan poskipäitä, kuullut ihmiserinnasta nousevan kiitoksen sekä huokauksen. Se on myötäelänyt Karjalan kansan vaiheet. Siellä on kaikunut ylistyslaulu nuorten suusta. Jouluaamuina varhain sen ikkunoille ovat syttyneet kynttilät ja kansa laulanut : ”Kunnia Jumalalle”... Mutta siellä on myös soitettu suruhymniä. Mieltä järkyttävin lienee ollut se, kun kolme pientä lasten arkkua kannettiin yht’ aikaa alttarin eteen. Ne olivat seurakunnan pastorin lapset, jotka Jumala oli kutsunut luokseen lapsuuden leikkikentältä.

Sotarintamalla kaatui monia heistä, jotka olivat ylistystä laulaneet tässä temppelessä. Näille sankarivainajille tehtiin viimeinen palvelus tämän saman alttarin ääressä. Silloin kirkko näki polttavan kaipauksen täyttämiä ihmissydämiä.

Se sai myös korkealta paikaltaan seurata, kuinka kansa lähti mieron taipaleelle raskain askelin, mutta se sai tuntea myös sanomattoman ilon nähdessään kansan paluun. Pian kajahtivat ylistys- ja kiitoslaulut rakkaassa temppelessä.

Tätä iloa ei kestänyt kauan, kun toistamiseen jouduttiin jättämään

kotiseutu sekä rakkaaksi käynyt temppele. Mierontie oli entistäkin raskaampi. Katsoessani monien kilometrien päästä kirkkoa, joka yksin jäi seisomaan vartiopaikalleen, tuntui minusta kuin se olisi tahtonut sanoa: ”Katse ylöspäin, sieltä tulee apu”. Ja sen risti näytti iltaauringossa entistään kirkaammalta. Toisaalta tuntui, kuin tuo temppelekin ei olisi enää jaksanut katsella kansansa tuskaa.

Eräs sotilaspastori kertoi minulle jälkeinpäin: ”Outo värinä meni läpi ruumiini nähdessäni liekkien nuolevan Noinmäen kirkon seiiniä; kellojen kumahdus, niiden pudotessa oli kuin vihlovan tuskan parkaisu.”

Kotiseutuni kirkko eli Karjalan kansan kohtalot ja kaatui yhtenä nuorena sankarina.

Unohtumaton rakas temppele.

Kerttu Keinonen

LASTENLEIRILLÄ TULI LAPSIA USKOON!

Katsellessani toimiston ikkunasta ulos huomaa selvästi syksyn tekevän tuloaan. Haluan silti muistella mennyttä kesää ja lastenleiriä, koska se oli todella ihana!

Pidimme leirin Kolsvassa Lersätersgårdenin leirikeskuksessa 16-19/6. Lapsia tuli mukaan 25, 2-13v välillä.

Ilmat olivat hyvät, uimavesi kylmää, kuten aina kesän alussa. Jocke, Ruben ja Mikko järjestelivät liikuntaa iltapäivisin.

Kerroimme luomiskertomuksesta, syntiinlankeemuksesta, Jeesuksen

maailmaan tulosta ja hänen sovitustyöstään. Paavalin elämäkertomus ja julistustehtävä olivat vahvasti esillä.

Iltakokouksissa ”Ville&Milla” menivät läpi vielä uudestaan päivän opetukset hauskalla ja mieliin jäävällä tavalla. Ilta päättyi aina rukoukokoukseen, ja sitten saimme iltapalan Riitta Korhosen ansiosta! (Hän oli muutenkin koko päivän ahertanut keittiössä apulaisten kanssa).

Sunnuntain viimeisessä kokouksessa saimme ”lähettää” Millan Eurooppaan lähetystyöhön!

Maanantaina siivouksien jälkeen pidimme lapsille vielä viimeisen rukousskokouksen, ja siinä neljä lasta antoi elämänsä Jeesukselle. Hal- leluja!

Kiitos kyyditsijöille, jotka mahdollistivat monien lasten pääsyn Jumalan Sanan ääreen, esirukoilijoille ja kaikille mukana olleille ohjaajille ja opettajille!

Muistakaamme rukouksin lapsia, jotka jättäytyivät lastenleirillä, ja tulevan syksyn lastenkokouksia seurakunnassamme.

Hymyillään kun tavataan.

Siunattua syksyä sinulle!

Helena Hakkarainen

KANNATTI MENETTÄÄ MUNUAINEN

Maaliskuun loppupuolella heräsin 03.30 siihen, että vasempaa kylkeäni tönäistiin. Se ei kuitenkaan ollut vaimoni. Samalla tunsin voimasta kehotusta rukoilla Paavo Viidan puolesta. Tein niin ja nukahdin uudelleen. Aamulla herätessäni virtsa oli kuin mustaa kahvia. Päätin kertoa siitä myöhemmin vaimolleni tavattuani ensin Paavo Viidan tietääkseni miksi minut herätettiin yöllä rukoilemaan hänen puolestaan. Rukoushuoneella Paavo kertoi, että hänellä oli ollut voimakasta pyörrytystä mutta se oli mennyt ohi.

Kotiin palattuamme kerroin vaimolleni ja menimme terveyskeskukseen. Minut passitettiin eri kekeisiin, joista selvisi, että vasen munuaiseni oli pahasti syövän turmelema. Viime hetkiin asti ennen leikkausta kävin treenaamassa, mikä olikin hyvä seikka. Leikkauspöydällä lääkäri tuli kysymään minulta, puusepäältä, miten haluaisin nukutuksen tapahtuvan. Heillä oli ongelma siinä sydämeni vajaatoiminnan vuoksi. Vastasin vain omaan tyyliini, että tiedän vain kuminuijanukutuksen. Sitähän ei hyväksytty, joten sain valita 1) normaali nukutus, josta

en ehkä heräisi 2) paikallisuudutus, jossa riski, että tarpeeksi suuri alue ei puutuisi, ja silloin joudutaan keskeyttämään leikkaus, 3) keisarileikkaus selkäydinpuudutuksella ja narkoosia vain sen verran, että on juuri nukku-
misrajan toisella puolella.

Herättyäni leikkauksesta ymmärsin sen onnistuneen toivotulla tavalla. Kiitos teille rakkaat sisaret ja veljet esirukouksista! On mahtavaa omistaa seurakunta, jossa saa kokea ykseyttä toisten kanssa.

Minut siirrettiin Huddingesta Saltsjöbadenin sairaalaan ja siellä oli koko hoitohenkilökunta ottamassa minua vastaan. Käytin tilaisuutta hyväkseni ja jaoin heille Dagenlehden monisteita. Muutaman päivän päästä tuli tunisialainen hoitaja huoneeseeni suorittamaan aamutoimenpiteitä. Työn ohessa hän kertoi lukeneensa jakamani monisteen. Hän kertoi olevansa entinen muslimi mutta nyt kristitty. Hän kysyi, mitä tarkoitin sillä, kun kerroin monisteessa ottaneeni Jeesuksen Kristuksen sydämeeni 13-vuotiaana. Kerroin hänelle, että se tarkoittaa uudestisyntymistä, jolloin saamme

syntimme anteeksi. Hän sanoi, ettei ollut kokenut sellaista ja ihmetteli, missä kirkossa sellaista voi kokea. Kerroin, ettei siihen kirkkoja tarvita, vaan sen voi kokea missä vaan: kotitöitä tehdessä, kävellessä, töissä. Hän jäi viereeni istumaan, painoi päänsä alas ja oli siinä jonkin aikaa omissa mietteissään. Hetken päästä hän katsoi iloisena minuun ja sanoi: ”Nyt se tapahtui. nyt minäkin

olen uudestisyntynyt Jeesuksen oma.” Kerroin vielä hänelle, että kannatti menettää munuainen, että hän sai kokea uudestisyntymisen.

Arvatkaapa, miten sielussani iloitsin tästä Saltsjöbadenin reissusta. Jumala käyttää vieläkin aasin leikalua, itsessään heikkoa omaansa. Älä jätä tilaisuutta käyttämättä siellä missä kuljet, vaan kerro Herran suurista teoista itseäsi tai muita kanssamatkaajia kohtaan. Minä ja sinä emme pelasta ketään mutta voimme olla tienviittoina sille tielle, jolla Herramme Jeesus toimii.

Siunauksin

Taisto Loimi

*Älä jätä tilaisuutta
käyttämättä siellä
missä kuljet, vaan
kerro Herran
suurista teoista*

SINNIKÄS SISAR VALKOINEN

Määrätietoinen Pirkko Hattava on sinnikkyytensä avulla päässyt pitkälle. Hän aloitti siitä lähtöpisteestä kuin monet muut Ruotsiin tulleet suomalaiset, nimittäin sanakirja taskussa. Maallisesta menestyksestä huolimatta hän on säilyttänyt vakaan uskon ja vankan raamatullisen näkemyksen. Lähetyskutsu hänellä on ollut jo kahdeksanvuotiaasta saakka, kun hän lapsuudessaan leikki kokoustenpitoa Viitasaarella, jonne perhe joutui pakenemaan Porin pommituksia. Lastenleirit pidettiin siellä teltassa ja kaikki lapset täytyivät Pyhällä Hengellä. 13-vuotiaana Pirkko meni kasteelle.

Pirkon äiti oli helluntailainen. Jo pienestä saakka sairaalaympäristö tuli Pirkolle tutuksi, koska äiti työskenteli sairaalassa ja isä oli siellä pitkäaikaishoidossa. Pirkko oli siellä kuin kotonaan ja äiti sai järjestettyä hänelle siellä myös ruokailun. Uraevalinta ei yllätykseksi ollutkaan se nykyinen, vaan Pirkko kävi kolmevuotisen ompelijakoulutuksen ja suoritti kisällitutkinnon. (Hän ompeli myöhemmin itse tyttärensä hääpuvun!)

Ompelijan palkka ei miellyttänyt, joten Pirkko haki käsityönopeettajakoulutukseen.

17-vuotiaana Pirkko meni Katinalaan Raamattukouluun ja tapasi siellä tulevan puolisonsa Raimon.

He muuttivat Ruotsiin vuonna 1962. Puoliso kutsuttiin työntekijäksi Eskilstunaan ja Pirkko sai sairaalasta töitä. Pirkko työskenteli vuoden hoitoapulaisena Blackebergin sairaalassa, mutta halu koulutautua edelleen oli kova. Hän halusi valmistua apuhoitajaksi ja käänsi kaiken tarvittavan kirjallisuuden, koska sitä ei saanut suomeksi. Hän pääsi Sankt Göränin sairaanhoitokouluun selvittyään ensin sinnikkäästi vaaditusta fysiikan kurssista, joka häneltä puuttui. Uraputki jatkui. Valmistuttuaan sairaanhoitajaksi vuonna 1972 hän jatkoi nukutushoitajaksi 1975 ja valmistui 1981 sairaanhoidon opettajaksi. Pirkko pitää nukutushoitajan työstä ja sanoo nukuttaneensa potilaita jo 35 vuotta. Työ on itsenäistä. Korvainen- ja kurkkutautien parissa on vierähtänyt jo 25 vuotta.

Kysyin uteliaana, kuinka kaikki nämä koulutukset ja monet erityiskurssit ovat järjestyneet kahden lapsen äitinä, johon Pirkko toteaa, että hänen miehensä otti suuren vastuun kotona. Hän ei olisi voinut hyväksyäkään toisenlaista puolisoa.

Tyttärelle ja pojalle kasvoi vahva kiintymys toisiinsa ja Oral oli aina valmis puolustamaan siskoaan.

Pirkko kävi Bromman kolmivuotisen Raamattukoulun. Koululla oli

lähetysaseman koulu Tansaniassa Nginkassa, jossa Pirkko toimi sairaanhoidon opettajana kaksi vuotta opiskeltuaan ensin tropiikin lääketiedettä. Tytär lähti mukaan ja isä ja poika jäivät Ruotsiin. Asuminen ei ollut helppoa, kun piti koko ajan olla varuillaan käärmeiden kanssa. Pirkkoa yritettiin lannistaa kaikin tavoin ja saada palaamaan takaisin mutta ei. Hän oli sitoutunut kahteen vuoteen ja ilmoitti topakasti, että hän ei lähde mihinkään ennen sitä. Kerran Pirkko osti myyjältä elävän kanan ja päivitteli, miten se saadaan ruuaksi, jolloin tytär tappoi sen. Hän oli ollut mukana safareilla ja nähnyt kaikenlaista. Hän ei pelännyt käärmeidenkään tappamista.

Jäättyään leskeksi vuonna 2005 Pirkko lähti seuraavana vuonna Sidan projektipäällikkönä Keski-Afrikkaan. Hänen vastuualueenaan olivat Burundi, Tansania, DR Kongo ja Ruanda. Hän piti siellä seminaareja 4-5 päivässä johtavalle henkilökunnalle. Kerrankin hän matkusti 25 000 US dollaria projektirahoja taskussaan, koska ei voinut vaihtaa valuuttaa.

Erityisesti Ruandassa kohdellaan naisia erittäin huonosti. Heitä pidetään käärmeiden sikiöinä. Siellä on 25 000 lapsisotilasta ja iso määrä katulapsia. Traumakoulutusta tarvitaan kipeästi. Pirkko perusti KESA

Child Health- nimisen yhdistyksen, joka avustaa Burundin ja Ruandan traumatisoituneita lapsia. Hän aikookin matkustaa sinne 2.10. tarkastamaan, miten koulutus on edistynyt.

Pirkko ei jouda eikä varmaan osaaakaan jäädä eläkkeelle, vaan sairautaan pyydetään jatkuvasti töihin. Hän on toiminut Helluntaisäitiön lähetyssihteerinä jo 20 vuotta. Kuorossa, lähetystoimikunnan puheenjohtajana, aikaisemmin lastenlei-

reillä, kokousten johtajana kirkossa jne.

Vapaa-ajan harrastus on ristisana- tehtävien ratkominen. Pirkko on mielestäni aito esimerkki suomalaisesta sitkeästä ja urheasta naisesta, joka menee vaikka läpi kiven. En oikein osaa kuvitella häntä neljän lapsenlapsen mummina, pikemminkin lääketieteen lisensiaattina.

Teksti ja kuva
Leena El Rafie

YSTÄVYYSSSEURAKUNTA UKRAINASTA

Viime kuukausien aikana tiivistynyt yhteistyö Ukrainan helluntaiherätyksen kanssa on poikanut käytännön tasolla ystävyysseurakunta yhteyden Kiovan ulkopuolella olevan Motilovkan kaupungin ja Finska Filadelfian välillä. Motilovkan helluntaiseurakunnan saarnaaja on nimeltään Alexander Ozeruga ja minulla on ollut tilaisuus tavata häntä kaksi kertaa puolen vuoden aikana.

Käytännössä tämä yhteistyö tarkoittaa sitä että alamme rukoilla toistemme puolesta ja voimme puolin ja toisin tuoda esille ajankohtaisia seurakunnallisia tarpeita. Matkan edetessä löydämme varmasti muitakin yhteistyömuotoja.

Timo

KESÄTERVEISIÄ BALKANILTA, EESTISTÄ JA UKRAINASTA

Kävin hiljakkoin Virossa tapaamassa Ago Lilleorgia, joka yli vuosi sitten aloitti Tallinnan ulkopuolella olevien seurakuntien istuttajille tarkoitettua raamattukoulun. Hän vaikutti erittäin kiinnostuneelta laajentamaan opetusmahdollisuuksia myös Keski-Venäjän saavuttamattomien kansanryhmien edustajille. Volgan alueen suomalais-ugrilaisilla kansoilla ei ole kansallisia seurakuntia ja tarvitsevat tietoa ja esimerkkejä siitä, miten seurakunnat toimivat Suomessa/Eestissä. Tätä koskien meillä tulee olemaan suunnittelu-päiviä joko 11.10. tai 18.10. Koulutuksen aloitusajankohdaksi on suunniteltu huhti-toukokuuta 2018 jatkuen vuoteen 2020. Jos olet kiin-

nostunut siitä, ota yhteyttä, niin ilahdutat minua.

Tukholman Finska Filadelfia ja Pentecostal European Fellowship suunnittelevat vastaavanlaista koulutusta Armeniassa ja Georgiassa Kaukasus-alueen lähetyskandidaateille. Siksi tulen matkustamaan sinne joko syyskuun tai lokakuun lopulla. Samalla tulen myös valmistelemaan siellä pastorikonferenssia Armenian, Azerbadjanin ja Georgian johtajille.

Ukrainassa opetin Kievin Raamattuinstituutissa heinä- elokuun vaihteessa sekä osallistuin helluntailiikkeen lähetyskonferenssiin, jossa oli mukana 350 lähetysaarnajaa yli

kymmenestä maasta. Sodan runtelomassa Ukrainassa on edelleen herätystä. Satakunta lähetysaarnajaa ei voinut osallistua suurten riskien vuoksi. Ehkä mieleenpainuvien muistojen Ukrainasta minulla on huhti-toukokuulta, jolloin olin siellä Tukholman Filadelfia-seurakunnan lähetysraamattukoulun oppilaiden kanssa. Kävimme rintamalla ja näimme maanalaisissa tunneleissa, miten sotilaat ovat eläneet siellä jopa kolme vuotta. Vietimme iltahartauden metsässä, jossa sotilaat seisovivat liikkumatta paikoillaan 1,5 tuntia kuuntelemassa julistustamme. Enpä ole usein saarnannut sotilaille, joilla on Kalashnikov-aseistus. Jaoimme heille traktatteja sekä Raamattuja, ja he lähtivät sieltä itkien. Olimme myös toisella alueella Donetskin ulkopuolella, jossa oli pommitettu pari päivää aikaisemmin. Huoneisto oli täynnä ihmisiä ja heidän oli vaikea ymmärtää, että olimme tulleet Ruotsista saakka auttamaan heitä. Haavoittuneita ihmisiä rikkiäisissä, haisevissa vaatteissa tuli herätyskokouksiin kuulemaan evankeliumia. Useat heistä ovat tulleet uskoon.

Ehdin myös käydä Albaniassa, Bosniassa, Montenegrossa ja Kroatiassa, jossa tapasin muinaisen Jugoslavian valtioiden helluntaijohtajia. Yksi Balkanin matkan kohokohtia oli tavata lähetysaarnajia, jotka

Ukraina oli lähettänyt Kroatiaan ja Bosniaan. Täysin vailla kannatusta he urheasti auttavat mm. Caplinan seurakuntaa. Rukoilkaa heidän puolestaan, että kannatus järjestyisi. He tarvitsevat lisää 500 euroa kuukaudessa. Pienemmätkin summat ovat toki tervetulleita heidän vaikeaan taloudelliseen tilanteeseensa.

Ehkä se, josta ainakin minä olen unelmoinut jo ainakin 40 vuotta, voi toteutua. Kun idän ja lännen kristityt kohtelevat toisiaan tasavertaisina, hengellinen läpimurto voi tapahtua meidän Euroopassamme. Rukoilkaa sitä! Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo. Kiittäkää siitä, että suuri osa Kaukasian lähetysraamattukoulun varoista on koossa ja Ukrainan lähetyskurssin menot on katettu.

Mutta älkää unohtako minua ja Mailaa, joka on minulle suureksi avuksi. Ei myöskään Pelle Hörnmarkia ja hänen vaimoaan Tinaa. Kiitos rohkaisevista sanoista ja kaikesta, mitä olette tehneet hyväksemme.

Jumalan runsasta siunausta toivotetaan

Rauli ja Maila Lehtonen

SYKSYN TAPAHTUMIA

Lasten enkelijuhla lauantaina 14.10. alkaen klo 12.00.

Lähetystempausviikonloppu la 21.10 klo 12.00-18.00 ja su 22.10 klo 10.00-14.00. Tarjolla on jälleen odotettavissa myyjäistuotteita, verenpainemittausta ja muita terveystarkastustoimenpiteitä. Tarjoilua pitkin päivää.

Lisäksi olemme iloisia siitä, että saamme vieraaksemme legendaarisen Jumalan valtakunnan työntekijän, Leo Mellerin Patmos ry:stä.

Leo Meller tulee puhumaan lauantaina klo 15 ja klo 16 sekä illan päätteeksi klo 18.

Lähetyskokous on sunnuntaina klo 11.

Tulimummot ovat vieraanamme la 19.11. klo 16 ja 18.00 sekä sunnuntaina klo 11. Lauantain iltatilaisuudessa on myös Armas Palmin hyvän ystävän, Auran helluntaiseurakunnan evankelistan **Seppo Lindemanin** levyn julkistamistilaisuus.

Su 26.11. klo 11 huomioimme seurakuntamme **+75-vuotiaat yhteisellä kirkkolounaalla** päivätilaisuuden jälkeen.

Ehtoolliskokoukset ovat su 5.11. klo 11 ja su 3.12. klo 11.

Tervetuloa tilaisuuksiin!

FINSKA FILADELFIA

Tukholman suomalainen helluntaiseurakunta

Käyntiosoite	Västberga Allé 9, Hägersten
Postiosoie	Box 42105, 126 14 Stockholm
Kotisivu	www.finskafiladelfia.se
Sähköposti	info@finskafiladelfia.se
Toimistopuhelin	08-642 54 83
Toimistoajat	ma-ke klo 8.30-15 (15.6. - 20.8. vain ke klo 10-14)
Pastorit	Timo Hakkarainen 070-754 24 26 timo@finskafiladelfia.se Stefan Sigfrids 08-457 09 03 Rauli Lehtonen 070-961 18 99 rauli.lehtonen@gmail.com
Maahanmuuttajatyö ja lapsityö	Helena Hakkarainen 076-305 87 24 helena@finskafiladelfia.se
Konttoriasiat	Seija Schwartz 076-178 79 57 seija@finskafiladelfia.se
Kymmenykset ja lahjoitukset helposti suoraan pankkitilille	Seurakuntakassa: BG 5556-8513 Rakennus/bygg BG 5556-8513 Lähetyskassa: BG 5704-0503 Finska Filadelfia Flyktingarbete: BG 256-5588 Seurakunnan Swish-numero: 1230428789
Ystäväpalvelu	Anja Krank 08-779 89 44, Riitta Korhonen 070-741 60 17

Vastaava toimittaja:

Leena El Rafie, leena@steps.se
070-4715023

Kannen kuva: Stefan Sigfrids
Taitto: Kaisa Franzén

Seuraava lehti ilmestyy 3.12.
Materiaali toimittajalle viimeistään 12.11.